

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy w Kutnie zasądził od pozwanej J. Ś. na rzecz powoda (...) FINANSE spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki Komandytowej z siedzibą w P. kwotę 1846,01 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, to jest od dnia 21 stycznia 2014 roku od dnia zapłaty, orzekł o kosztach proces oraz oddalił wnioski powoda o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, wnosząc o jego uchylenie.

Skarżąca podniosła zarzut, że Sąd Rejonowy nie uwzględnił jej wniosku o rozłożenie należności na raty. Pozwana wskazała jednocześnie, iż nie uchyla się od zadośćuczynienia roszczeniu powoda, ale ze względu na bardzo trudną sytuację finansową nie jest w stanie spłacić jednorazowo zadłużenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Podniesiony w apelacji zarzut okazał się bezzasadny, albowiem Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do rozłożenia zasądzonej w wyroku kwoty na raty.

Dla uzasadnienia tego stanowiska zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że ustanowiona w art. 320 k.p.c. instytucja rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia ma charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wymienioną przesłankę uważa się za spełnioną wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby w takiej sytuacji wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Przy tym ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym.

Przenosząc te rozważania natury ogólnej na grunt rozpatrywanej sprawy wyrazić należy przekonanie, że pozwana nie wykazała podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. Skarżąca po raz pierwszy zgłosiła żądanie rozłożenia świadczenia na raty w sprzeciwie od nakazu zapłaty i w dalszym toku postępowania nie przedstawiła żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za jego uwzględnieniem. Pozwana nie podjęła minimalnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie, nie skorzystała zresztą z takiej możliwości podczas rozprawy i nie stawiała się na wyznaczonym w tym celu terminie. Na okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku o rozłożenie na raty nie naprowadziła skarżąca także w apelacji. Wysoki poziom ogólności jaki cechuje wywiedzioną apelację nie pozwala z kolei dopatrzeć się w sprawie wypadku szczególnego uzasadniającego zastosowanie art. 320 k.p.c. Można jedynie domyślać się, że w przekonaniu pozwanej za rozłożeniem świadczenia na raty przemawia niemożność finansowego przygotowania się do spłaty długu, nie daje to jednakże podstaw do oceny jej rzeczywistej sytuacji materialnej. Słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, że to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, a Sąd rozpoznający sprawę nie jest władny w tym wyręczyć strony. Sama zaś okoliczność, iż wykonanie finansowego obowiązku wobec powoda będzie trudne nie może stanowić samoistnej przesłanki rozłożenia zasądzonej kwoty na raty.

W tej sytuacji jedynie w gestii wierzyciela pozostaje decyzja co do ewentualnego umożliwienia pozwanej ratalnego spłacania należnego mu świadczenia i ewentualnego zawarcia porozumienia dotyczącego spłaty długu po uprawomocnieniu się wyroku.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.